

JAROMÍR ŠTÁHL
PĚSTRÝ ŽIVOT
A DRSNÉ PŘÍHODY

PESTRÝ ŽIVOT A DRSNÉ PŘÍHODY

Ve třech kapitolách 23 úseků, příběhů ze
života

Jaromír Starý

Motto:

Tuhle knihu jsem nenapsal já, ale život. Naštěstí mne Bůh nikdy neopustil.

ÚVOD

Bůh ve své prozřetelnosti dopustil velmi moudře, že jsem v životě nešel všední, obvyklou cestou: základní, střední škola a vysoká škola, vzdělání pro mne vhodné, s následným zaměstnáním, pro které bych se hodil. Mnoho lidí tak žije, stále stejně od dvaceti až do důchodu.

V každém z nás jsou touhy, přání a sny. Těm je třeba věřit a ty je třeba následovat. Už jako čtrnáctiletý jsem věděl, že chci studovat gymnázium a pedagogickou fakultu. Rodiče za mne a moji sestru rozhodli jinak. Sestru poslali na gymnázium a mne na Stavební průmyslovku, kam by se asi lépe hodila moje sestra. Mamince, která zbožňovala svého tatínka, inženýra a ředitele prvorepublikových drah v Blatné se pro mne zdálo nejvhodnější studium dopravních staveb, tedy i železnice, na Stavební průmyslovce. A tak jsem, ač humanitně zaměřený nastoupil dráhu technika. V životě jsem nikdy nešel rovně, ale klikatě, s mnoho odbočkami i slepými cestami. Dlouho jsem hledal to pravé. Při tom jsem poznal na vlastní kůži těžkou práci dělníků a jako pečovatel i utrpení pacientů v nemocnici. Proto si vážím těžké manuální práce a povolání zdravotních sester. Nedělám rozdíly v sociálním postavení, všichni jsme rovnocenní, jsme jenom lidé.

To, že jsem byl často poslední a jinde, než kam bych patřil, mne učilo pokoře a soucitu. Roky nezaměstnanosti a strádání mi zase pomohli ke skromnosti. Mám úctu k jídlu, znám cenu peněz. Vše, i to těžké, bylo k mému prospěchu. Velmi důležité je přijetí reality

takové, jaká je. Věřím tomu, že, ať člověk prochází jakýmikoliv zkouškami, všechno může mít svůj smysl. I utrpení a bolest, které očisťují a činí člověka opravdovějším.

KAPITOLA I: VOJNA

Vojín

Poddůstojnická škola

Pro mne by byla bývala nejlepší varianta náhradní služba ve zdravotnickém zařízení. Místo základní vojenské služby v armádě Československé socialistické republiky, součásti sovětského vojenského uskupení Varšavská smlouva. Nejsem vojákem, naprosto se pro to nehodím, nesnáším všechny formy násilí, natož zabíjení. Jsem pacifista. Jsou lidé, kteří tvrdí, že teprve vojna udělá z chlapce muže. Něco na tom jistě je, naučila mě vydržet mnohé a snášet i nesnesitelné.

V půlroční poddůstojnické škole, kam jsem se nejprve dostal, sice neexistovala šikana ze strany služebně starších vojáků, zato ale od našich velitelů. Výcvik byl neúměrně tvrdý. Celý den na nás někdo křičel, slyšeli jsme jen ostré povely a hrozby. Vše v poklusu. Na nic nebyl čas. Sotva jsme si sedli ke stolu v jídelně, už zazněl povel: „Dojíst! Vztyk! Odchod!“ takže jsme často byli po obědě hladoví. Běhy v terénu v gumovém protichemickém a protiatomovém neprodyšném obleku s nasazenou plynovou maskou uváděly v zoufalství všechny, kdo na to neměli, tedy i mě. Někdo nestačil, protože kouřil, druhý z důvodu slabosti, nebo nějakého fyzického